

[Langkilde.]

mulighed for at følge hele dette område, men det årlige arbejde med normeringsloven bliver man altså fritaget for.

I lovforslaget fremtræder et helt nyt lønningssystem. Det båseselement, som tjenestemandsløven har opereret med siden 1919, opløses gennem det nye lønsystem, som vil kunne fungere i det samfund, vi har i dag, hvad det gamle system ikke kunne, fordi det rummer mulighed for tilpasning til de ændringer i samfundet, som jo i dag sker med stor hast. Man kan med føje sige, at det gamle system forudsatte et mere statisk samfund end det, vi har i dag, og derfor kom det til kort. Det skete for øvrigt ganske kort efter, at der i 1958 var blevet lagt fast det system, som vi har arbejdet med indtil i dag, og som man troede skulle gælde for en meget lang årrække.

Der er vel også grund til at fremhæve, at dette nye lønsystem rummer mulighed for en større lønmæssig differentiering end det tidligere; det er selvsagt meget værdifuldt, og det hilser vi fra vor side med glæde.

Spørgsmålet er dernæst, om vi kan gennemføre en større differentiering. Ved bedømmelsen heraf må man først og fremmest fastslå — og det synes jeg manglede lidt i hr. Ivar Nørgaards omtale af problemet — at vi altid har haft en lønmæssig differentiering ud fra en vurdering af den enkelte tjenestemand arbejdes omfang og ansvar. Hele tjenestemandssystemet, sådan som vi kender det siden 1919, er jo udtryk for en differentieret vurdering efter arbejde og ansvar, og problemet om differentiering efter arbejdsbeskrivelse og arbejdsvurdering er derfor for så vidt ikke nogen nyopdagelse. Men det må erkendes, at der siden 1919 kun i meget beskedent omfang er sket ændringer i den indbyrdes placering, når man vurderer den horisontalt, altså inden for de forskellige tjenesteområder, og det svarer vel ikke til den udvikling, som har fundet sted i samfundet. Derfor må vi videre på dette område, og der er gennem det underudvalgsarbejde, som fandt sted i forbindelse med

tjenestemandskommissionens behandling af hele dette spørgsmål, skabt et værdifuldt grundlag for at komme videre. Det er ganske indgående undersøgelser, der nu skal finde sted, og det finder da også udtryk i det faktum, at man forudsætter et permanent sekretariat, der skal have ethvert spørgsmål, som har tilknytning til en rationalisering, under konstant observation og behandling. De ændringer, som stadig væk sker på statens arbejdsområder, forudsætter, at der stadig skal kunne ske ændringer i vurderingen af de enkelte stillingers arbejde og ansvar.

Med hensyn til de øvrige problemer, som er rejst ved de lovforslag, som nu foreligger, vil jeg gerne sige et par ord om stedtillægsproblematikken. Det er åbenbart, at dette problem, måske lidt overraskende for centraladministrationen, har voldt en del vanskeligheder ude omkring i landet. Man har hidtil anset stedtillægsordningen som en ikke særlig ønskelig ordning, som man skulle se at komme væk fra ved lejlighed, og enhver tjenestemandskommission eller lønningskommission er startet med det formål at prøve på at komme væk fra dette system. Det er heller ikke lykkedes denne gang. Man har oven i købet udbygget stedtillægsystemet i København og det nordøstjællandske område under hensyn til den store differentiering, der er mellem lønningerne i hovedstadsområdet og det øvrige land. Det har været en nødvendighed at gøre det, og jeg tror også, den tidligere regering var enig i, at det var nødvendigt at prøve på gennem lønningerne at udjævne en del af den forskel, der var mellem tjenestemandslønningerne og de lønninger, der kunne tilbydes på det private arbejdsmarked, således at det var muligt også i disse områder at rekruttere til de store etater. Det resultat, man er kommet til, skulle altså rumme muligheden for at få en øget rekruttering på disse felter, og det finder vi værdifuldt.

Forslaget om disse regler har ført til en vis reaktion fra den øvrige del af landet, hvor man i princippet beholder den gamle